

בלב ים

בלב ים בירכתי הספינה, יושב יהודי מכונס בפינתו,
אך לפני זמן קצר הפליגה ספינתו,
הרחק מעיר מוצאו, עיר מולדתו,
ירושלים עיה"ק והמקדש, עיר מכורתו,
את משפחתו האהובה, השאיר כאובה,
את קרוביו ומכריו, עזב בצער רב.

בצוק העיתים נטל את מקל נדודיו,
ומפליג הוא הרחק הרחק מידידיו,
לאמריקה הגדולה, הזרה והמנוכרת,
אין לו בה לא קרוב ולא גואל,
"היכן יסעד את ליבו במאכל ישראל?"
טורדתו מחשבה, ודאגתו עליו ניכרת.

"ידידי", אני אומר לו בצהלה,
"הסר כל דאגה מליבך!",
כי הכין אלוקים את דרכך,
מקום בדיוק כרצונך וכלבבך!,
פינה קטנה אומנם, אך ביראת שמים מלאה,
דומה לירושלים, מזכירה את ביתך!".

"מארסי עוועניו וואטש יור סטעפ"!!!
(ההכרזה בתחנת הרכבת הוויליאמסבורגית).

והנהג – כאחד מהם מפלפל עמם בדברי תורה,
כמדומה שחסרים לו רק פראק והמבורג.

כל יהודי אשר תפנו אליו בה,
יסעד את ליבכם, וישקיט את רעבונכם,
ישב אתכם "שבת אחים",
וישתה עמכם כוסית "לחיים",
רק שמעו לו, ושבתו בביתו את שבתכם,
ו"ירושלים" תעלה על זכרונכם, - "ממש מעין עולם הבא".

"אוי, וויליאמסבורג,
מחיה נפשות,
יהודיה מציפים בי רגשות,
הלואי עלי כזו שנה.
עולם חדש ושונה,
אחד בד"ת נושא, וחבירו בתפילה עונה,
בכל פינה ופינה."

אוי אוי אוי אוי ווי,
נשמע בצהלה בחצר הרבי ובקהילה,
ששון ושמחה, מחולות וריקודים,
טפחיים מעל הקרקע – כמנהג החסידים,
אוי אוי אוי וויי,
סביבו השולחן הארוך, מתרוממות הרגליים,
מעלה ומטה, לארבע רוחות השמיים,
בעוז ובהדר, מלאים בשמחת חיים.

"אוי, וויליאמסבורג,

מי ידמה לך?, מי ישווה לך?,
אוויר פסגות!,
ירושלים של הגליוות!,

אוי, וויליאמסבורג,
מזוזה בכל דלת,
מלאה בשירה, מלאה ביראה,
אל יבא בה בהלת!".

וויליאמסבורג [א]

"צאו נא וסיירו בויליאמסבורג ורחובותיה,
יהודים בעלי צורה, נמצאים בכל פינותיה,
עוד טרם תזרח השמש, מתהלכים בה לאיטם,
חסידיים ואנשי מעשה, טו"ת נושאים אתם,
חבושים שטריימלעך, עטויים לבנים,
ברוח מתבדרות פאותיהם, - אבות ובנים.

נשים צנועות וחסודות, - נערה ואמה,
ברחוב תמהרנה לשוב אל ביתן פנימה,
צעף יכסה את ראשן, ובגדיהן רחבים לגופן,
עיניהן לא נושאות אל זר, ופיהן שומרות מכל משמר,
לשוק יצאו, ועם כל טוב לביתן חוזרות,
לחם ומזון, פירות וירקות, בדים וסחורות.

תלמודי תורה נמצאים בה בכל רחוב,
הבל פיהם של תשב"ר נשמע בה לרוב,
ישיבות מלאות בצורבים צעירים,-
באחד נושאים ונותנים ב"המניח",
ומשנהו עסוקים ב"השולח",-
קול התורה נשמע בעוז בדיבוק חברים.

בבוקר בבוקר, לאחר תפילת שחרית,
יצאו אבותיהם למלאכתם ויגיע כפם,
אחד שוחט, אחד חורט, ואחד מתקן רהיט,
עמלים הם להביא לחם לפי טפם,
ובין לבין – בין גברא לגברא,
יחטפו פרק משניות או דף גמרא.

טלית קטן מתנופפת על רופאה של וויליאמסבורג,
והעו"ד הינה אשה כשרה, תמימה וישרה,
מוניות נוסעות בה – "מחותנים" יושבים בהם,
רבנים, ויושבי על מדין, ראשי ישיבות ותלמידיהם,

משנהו דבר חידוש משמיע,
והשלישי במארש חדש – רגשותיו מביע.

[ב]

וויליאמסבורג, יום שישי, שעת צהריים,
כל החנויות ננעלות,
וחיש מהרה אל בתיהם ירוצו כולם,
מכבסים, מתרחצים, מבריקים נעליים,
והנה אופס' מי חלם?
על השולחן כבר יש יין וחלות.

יוצא הבעל אל בית הכנסת,
אשתו נוטלת "קרבת מנחה",
ואומרת תחינה אחר תחינה,
והנה חוזר בעלה מבית הכנסת,
את פניו מקבלת בשמחה,
ופניהם זוהרות בזיו השכינה.

במקוה – נמצאים יהודים מהבוקר,
נדמה כי פה ישבו, כי פה איוו,
מתנהלים לאיטם, פה מצאו מנוחתם,
אחד עוסק ברחיצה,
ומשנהו מתנגב בדיצה,
והשלישי תדיר אחר בגדיו חוקר.

חיקף מהמקוה יצאו, בחיפזון ירוצו,
בין הבתים, בין הרחובות,
ממעיליהם מציצות הטליתות,
כל אחד רץ לרבו,
עליו הוא שם את ליבו,
ושומע לכל אשר יצוהו.

אוי, כל רבי בפני עצמו הוא פלא,
לכל אחד מסילה שונה בה יעלה,
בה יעבוד את אביו שבשמיים,
וכשהאחד מקדש על היין,

דמעות חמות תזלוגנה מעיני הקלויזנבורגאי,
ואנחות כבודת נשמעות מפי הסקוועראי,
חסידי סטאלין – קולם נשמע בשאגה,
אך בסאטמער עדייל אין כל דאגה,
אך זה עתה למקווה יצאו,
בו בעת שהוויז'ניצאים – "לחיים" כבר שתו.

"אוי, וויליאמסבורג, --- ב"תורה ודעת" - ,
למעלה - לומדים ילדים,
למטה – חברת ש"ס,
אוי, וויליאמסבורג, --- יהודי וינה,
מתהלכים בשלווה, בהשקט ובצנעה,
ובדיוק בזמן למנחה יגיעו ברינה".

אוי, וויי, אוי, וויי, וויי,
במיר, בגור, בעלז, פאפא, וצעהלים,
ותלמידות "בית יעקב",
היכן שרק תסתכל –
אוי, וויי, אוי, וויי, וויי,
נוסעים רכבים, בילדים מלאים,
כל אחד לבית תלמודו – בדרך ישראל,
תלמודי תורה, ישיבות, סמינרים, לרוב.

"אוי, וויליאמסבורג,

היא לא יחידה,
כמותה יש אצלינו עוד פינות
היא איננה לבדה!,
אוי, וויליאמסבורג,
רק המשיכי כך – זהו העיקר,
נחת יהודית מהבנים והבנות,
הרי הם הדבר הכי יקר!!!".

